

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 14.prosinca 2011.

[\[Video\]](#)

Isusovo suosjećanje prema ljudima

Draga braćo i sestre, danas želim zajedno s vama razmišljati o Isusovoj molitvi vezanoj uz njegovo čudesno ozdraviteljsko djelovanje. U Evanđeljima su predstavljene razne situacije u kojima Isus moli uoči blagotvornog i ozdraviteljskog zahvata Boga Oca, koji djeluje po njemu. Riječ je o molitvi koja, još jednom, zorno pokazuje jedinstveni odnos poznavanja i zajedništva s Ocem, dok se Isus s velikom ljudskom suosjećajnošću dopušta uplesti u nevolje svojih prijatelja, primjerice Lazara i njegove obitelji, odnosno mnogih siromaha i bolesnih kojima želi konkretno pomoći. Znakovit primjer je ozdravljenje gluhonijemog (usp. Mk 7, 32-37). Izvještaj evanđeliste Marka, koji smo upravo čuli, pokazuje da je Isusov ozdraviteljski čin povezan s njegovim dubokim odnosom bilo s bližnjim – bolesnikom – bilo s Ocem. Prizor čuda je brižljivo opisan: "On ga uzme nasamo od mnoštva, utisne svoje prste u njegove uši, zatim pljune i dotakne se njegova jezika. Upravi pogled u nebo, uzdahne i kaže mu: 'Effata!' - 'Otvori se!'" (7, 33-34). Isus želi da se ozdravljenje odigra "nasamo od mnoštva". Tako postupa, čini se, ne samo zato što čudo mora ostati skriveno od mnoštva kako bi se izbjeglo da se stvaraju ograničena ili kriva tumačenja Isusove osobe. Odluka da bolesnika odvede na stranu omogućuje da se, u trenutku ozdravljenja, Isus i gluhi mucavac nađu sami u četiri oka, da se među njima stvori jedna bliskost u jedinstvenom odnosu. Jednom gestom, Gospodin dotiče bolesnikove uši i jezik, odnosno upravo mjesta njegove bolesti. Intenzitet Isusove pažnje očituje se također u neobičnim odlikama tog ozdravljenja: on koristi vlastite prste i, čak, vlastitu pljuvačku. I činjenica da evanđelist prenosi izvorne riječi koje je izgovorio Gospodin – "Effata!" odnosno "Otvori se!" – jasno pokazuje jedinstveno obilježje tog prizora.

No, središnja točka te epizode je činjenica da Isus, u trenutku ozdravljanja, traži izravno svoj odnos s Ocem. U izvještaju se, naime, kaže da on "upravi pogled u nebo, uzdahne" (r. 34). Pažnja prema bolesniku, Isusova briga za njega, povezani su s dubokim stavom molitve upućene Bogu. A uzdisaj koji je ispustio opisan je riječju koja u Novom zavjetu označava težnju prema nečemu dobrom čega još nema (usp. Rim 8, 23). To izvješće promatrano u cjelini, dakle, pokazuje kako ljudsko suosjećanje s bolesnikom navodi Isusa na molitvu. Ponovno izbija na vidjelo njegov jedinstven odnos s Ocem, njegov identitet Sina Jedinorođenca. U njemu, po njegovoj osobi, uprisutnjuje se ozdraviteljsko i blagotvorno djelovanje Boga. Nije slučajno da komentar koji su dali ljudi nakon čuda podsjeća na ocjenu stvaranja na početku Postanka: "Dobro je sve učinio!" (Mk 7, 37). U Isusovu ozdraviteljskom zahvatu jasno dolazi do izražaja molitva, s njegovim pogledom upravljenim prema nebu. Sila koja je ozdravila gluhoonijemog je zasigurno uzrokovana suosjećanjem prema njemu, ali potječe od utjecanja Ocu. Tu se susreću ta dva odnosa: ljudski odnos suosjećanja sa čovjekom, koji ulazi u odnos s Bogom, i tako postaje ozdravljenje.

U Ivanovu izvještaju o Lazarovu uskrsnuću ista ta dinamika je potvrđena s još većom jasnoćom (usp. Iv 11, 1-44). Tu se također isprepliću, s jedne strane, Isusova povezanost s prijateljem i njegovim trpljenjem, a s druge, sinovski odnos što ga ima s Ocem. Isusovo ljudsko saučešće u onome što je snašlo Lazara ima posebna obilježja. U čitavom izvještaju opetovano se podsjeća na prijateljske veze s njim, kao i sa sestrama Martom i Marijom. Sam Isus kaže: "Lazar, prijatelj naš, spava, no idem probuditi ga" (Iv 11, 11). Na njegovu iskrenu ljubav prema prijatelju jasno ukazuju također Lazarove sestre, kao i Židovi (usp. Iv 11, 3; 11, 36), ona se manifestira u Isusovoj dubokoj ganutosti kada je vidio Martinu i Marijinu bol kao i bol svih Lazarovih prijatelja kao i – tako duboko ljudska – uplakanost u trenutku kada se približio grobu: "Kad Isus vidje kako plače ona [Marta] i Židovi koji je dopratiše, potresen u duhu i uzbuđen upita: 'Kamo ste ga položili?' Odgovoriše mu: 'Gospodine, dođi i pogledaj!' I zaplaka Isus" (Iv 11, 33-35). Ta prijateljska veza, suosjećanje i ganuće koje Isus pokazuje u susretu s bolom Lazarovih rođaka i poznanika povezani su u čitavom izvještaju sa stalnim i snažnim odnosom s Ocem. Od samog početka Isus promatra taj događaj u vezi s vlastitim identitetom i poslanjem i proslavom koja ga očekuje. Na vijest o Lazarovoj bolesti, on komentira: "Ta bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji" (Iv 11, 4). I vijest o prijateljevoj smrti Isus prima s dubokom ljudskom boli, ali uvijek u jasnoj povezanosti s Bogom i poslanjem koje mu je povjerio: "Lazar je umro. Ja se radujem što ne bijah ondje, i to poradi vas - da uzvjerujete" (Iv 11, 14-15). Čas eksplicitne Isusove molitve Ocu nad grobom je prirodna posljedica čitavog događaja, koji je sav u znaku toga dvoga, naime prijateljstva s Lazarom i prijateljskog odnosa s Bogom: "A Isus podiže oči i reče: 'Oče, hvala ti što si me uslišao'" (Iv 11, 41). Ta rečenica pokazuje da Isus nije ni na trenutak prekidao moliti za Lazarov život. Ta je neprestana molitva, štoviše, učvrstila vezu s prijateljem i, istodobno, potvrdila Isusovu odluku da ostane u zajedništvu s Očevom voljom, s njegovim naumom ljubavi, u kojem su Lazarova bolest i smrt promatrani kao mjesto u kojem se očituje Božja slava.

Draga braćo i sestre, čitajući taj opis, svaki je od nas pozvan shvatiti da u prošnji Gospodinu ne smijemo očekivati neposredno ispunjenje onoga što tražimo, svoje volje, već se moramo radije

pouzdati u Očevu volju i svaki događaj promatrati u perspektivi njegove slave, njegova nauma ljubavi, koji našim očima često ostaje tajanstven. Zbog toga se u našoj molitvi, prošnja, hvala i zahvalnost moraju stopiti u jedno, i onda kada nam se čini da Bog ne odgovara na naša konkretna očekivanja. Prepustiti se Božjoj ljubavi, koji nam uvijek prethodi i prati nas, jedan je od temeljnih stavova našeg dijaloga s njim. Katekizam Katoličke Crkve ovako komentira Isusovu molitvu u izvještaju o Lazarovom uskrsnuću: "Tako, nošena zahvalom, Isusova nam molitva otkriva kako iskati: prije no što je dar darovan, Isus prijanja uz Onoga koji daruje i koji sebe daje u svojim darovima. Darovatelj je vredniji od udijeljena dara, on je 'Blago' i u Njemu je srce njegova Sina; dar je darovan kao 'dodatak' (usp. Mt 6. 21.33)" (2604). To mi se čini vrlo važnim: prije nego će dar biti darovan, prijanjati uz onoga koji daruje; darovatelj je dragocjeniji od dara. Zato je također za nas, pored onoga što nam Bog daje kada ga zazivamo, najveći dar koji nam može dati jest njegovo prijateljstvo, njegova prisutnost, njegova ljubav. On je dragocjeno blago koje moramo uvijek iskati i čuvati.

Molitva koju Isus, zatim, izgovara dok se odvaljuje kamen s ulaza u Lazarov grob, ima jedinstven i neočekivan tijek. Naime, nakon što je zahvalio Bogu Ocu, on dodaje: "Ja sam znao da me svagda uslišavaš; no rekoh to zbog nazočnog mnoštva: da vjeruju da si me ti poslao" (Iv 11, 42). Isus svojom molitvom želi privesti vjeri, potpunom pouzdanju u Boga i u njegovu volju i želi pokazati da taj Bog koji je toliko ljubio čovjeka i svijet da je poslao svoga Sina Jedinorođenca (usp. Iv 3, 16) je Bog Života, Bog koji vodi nadi i kadar je preokrenuti situacije koje su ljudski gledano bezizlazne. Zaufana molitva vjernika je, dakle, živo svjedočanstvo te Božje prisutnosti u svijetu, njegova zanimanja za čovjeka, njegova djelovanja usmjerenog ostvarivanju njegova plana spasenja.

Te dvije Isusove molitve, koje prate ozdravljenje gluhonijemog čovjeka i Lazarovo uskrsnuće, otkrivaju da duboka veza između Božje ljubavi i ljubavi prema bližnjemu mora ući također u našu molitvu. U Isusu, pravom Bogu i pravom čovjeku, pozornost prema drugom, osobito ako je u potrebi i trpi, ganuti se nad boli jedne prijateljske obitelji, navode ga da se obraća Ocu, u onom temeljnom odnosu koji vodi čitav njegov život. Ali i obratno: zajedništvo s Ocem, stalni dijalog s njim, potiče Isusa da bude na jedinstven način pozoran na konkretne ljudske situacije kako bi u njih unio Božju utjehu i ljubav. Odnos sa čovjekom vodi nas prema odnosu s Bogom, a odnos s Bogom nas iznova vodi bližnjemu.

Draga braćo i sestre, naša molitva otvara vrata Bogu, koji nas uči stalno izlaziti iz nas samih da bismo bili kadri postati bliski drugima, osobito u trenucima kušnje, da im donosimo utjehu, nadu i svjetlo. Neka nam Gospodin udijeli da budemo sposobni za sve intenzivniju molitvu, da bismo ojačali svoj osobni odnos s Bogom Ocem i bili velikodušni prema onima koji su nam blizu i osjetili kako je lijepo što smo "sinovi u Sinu" zajedno s brojnom braćom.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana